

тамъ мандри развалила, расплакала овчеръ и орачъ, спраплашила жътваръ и косачъ, никой вече не смеялъ татъкъ съ добитъкъ даса приближи. При полите на тѣзи гора, колкото коренеже имало стоели целини и тѣзи воденица вече пустеяла, Отъ страхътъ на мечката, никой не смѣялъ да забара тамъ млево да мели. Воденчерътъ тѣжилъ самъ и горуваъ, като гледалъ хубавата си воденичка да самува, която правела брашно като канж, работелъ си само една малка тамъ градинка съ зеленчукъ, отъ която са едвамъ прехранвалъ и, деня си работелъ тамъ градинката, а вечеръ бѣгалъ въ селото си, защото тѣзи мечка деня, както не нападала на хора, а ноща нападала и на хора. Сидеръ, като са приближилъ до воденицата извикалъ на воденчерътъ да нагласи воденицата и да му смели бѣло брашно за чисти бѣди, за корбанъ богача, воденчерътъ му одговорилъ, че воденицата е въ мигъ готова и че ще му смели брашно, по добро отъ каквото той желае, нъ да си припазва, му рекалъ, биволите, че тамъ си върлува мечка кръвница много е хомоти запустила и много бжщовници расплакала пази са казалъ му воденчерътъ, да не и теби нѣкакъ по сърце урани, а Сидеръ много негодуваъ, когато го съ нещо плашели, и отъ което му казвали бѣгай, или са пази, напротивъ той връхъ това са зло втурвалъ. Много му било драго страшно да плаши, съ яко да са бори и тежко да носи и на злото, той да бжде зло и то да бѣга отъ него, а не той отъ злото, за това той измѣлвилъ, като сърдито на воденчерътъ и му казалъ : ти си гледай воденичката, а за мойте биволи грижа не бери, тѣхъ ги мечка не яде ! и изтеглилъ жеглите отъ хомотътъ и си пусналъ биволите, извадилъ имъ отъ главите капистрите и ги натирилъ кѣмъ долътъ и кривините, въ които отъ години скотъ не билъ стживаъ, дето травата росла буйна лисната, тихите ветрове я люлежи и са бълникала като море. Биволите играешкомъ слезли въ долътъ, напили са тамъ съ бистра вода и наплавали въ тези травливи тамъ кривини, а Сидеръ са запретналъ истварилъ си сакулите и седналъ срещу воденицата на една хълма подъ сѣнка на една тамъ клончеста круша, запушилъ си чебукътъ и са предалъ на безгрижие и воденчерътъ, като си натѣкмилъ воденицата, и насипалъ млевото да са мели, зелъ си мрежичката и отишелъ тамъ по вирчетата, наловилъ дребна риба и наготвилъ за обѣдъ, месилъ и отъ по восьмѣното брашно топла пресеяна пита, занесалъ при Сидера подъ клонатата круша и седнали на сѣнка да обѣдватъ. Сидеръ извадилъ отъ дисагите си Крондилъ съ ракия и плоска съ вино и наченали да яджтъ и пијтъ безъ грижа вече и иенѣж, а биволите си пасли на воля по сичките тамъ травливи кривини; нъ като вървели и пасли до едно мѣсто Голю подушилъ въ травята, мечка стѣпка, въ часътъ настржхналъ. Вкръвниченыйтъ този звѣръ да ги билъ подирилъ, и тѣрсилъ удобно мѣсто даги нападне, съгледали го и биволите, че щана и иди кѣмъ тѣхъ и съ грѣвнишеи